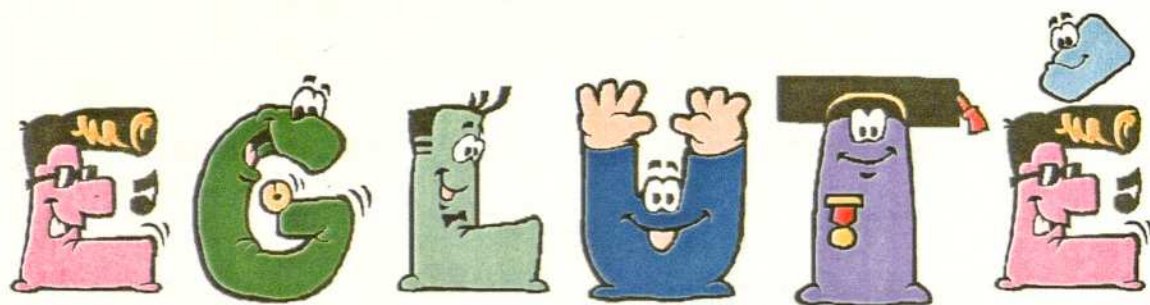

BALANDIS * 2000 * APRIL

VOL 51/NR. 4

E G L U T Ė

BALANDIS / APRIL / 2000 Vol. 51 / Nr. 4

TURINYS

- 1 VELYKŲ RYTA, *Jonas Minelga*
- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 5 VELYKĖ, *Martynas Vainilaitis*
- 6 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 7 PAVASARIS, *Lidija Jančiulytė*
- 8 MARGUČIAI, *Arvydas Degutis*
- 8 VELYKOS, *Rita Radzevičiūtė*
- 11 MŪSŲ KŪRYBA
- 20 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 22 JURGINĖS
- 23 APGINK GYVYBĘ, ŠVENTASIS JURGI!, *Sofija Sasnauskaitė*
- 25 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 27 AR ŽINAI?
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

Velykų rytą
Jonas Minelga

Klausyk, Alguti,
Varpai gaust ima:
Velykų ryto
Prisikėlimą.
Jie skelbia miestui, – žiūrėk, mažyti,
Spalvom auksinėm beržai dažyti.

Bučiuoja saulė
Lelijos žiedą,
O aleliuja
Širdis užgieda...

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Kiščio pyragai

Kuris gi iš mūsų neragavom kiščio pyrago? Bet patį kiškį, kepantį bandeles, vargu ar visi matėm, nors jis kasdien darbuojasi iki vėlumos, o dažnai ir per kiaurą naktį.

O kiek rūpesčių rūpestėlių turi kiškelis?! Kviečius išaugink, grūdus sumalk, miltus nusijok. Pats pasirūpink ir mielių, ir malkų, ir krosnį iškūrenk. O dar bijok, kad vilkas ar šiaip koks bastūnas neužpultų ir viso triūso vėjais nepaleistų. Bet kas myli vaikus, tam jokios kliūtys nebaisios.

Vienas toks kiškelis Dauvylytis įsikūrė prie Rokiškio miesto esančioje girioje. Jis pats su krepšeliu dargi vaikščiojo pakiemiais ir dalino paplotėlius mažyliams. Žiūrėk tik barkš-barkš pasibeldžia į duris ar langą. Jei vaikai atidaro, jiems į rankas pyragėlį įteikia, o jei ne, mamai paduoda arba pašalėje palieka. Tad kaip nemylėt tokio kiškučio?!

Kartą ten atsibastė su skalikų gauja šaulys Capūnas. Vien nuo šunų kiauksėjimo žvėrimis plaukai pasišiaušė. Tuoj kur kas, kokią

užuolandą radęs, išsislapstė. Liko tik vienas Dauvylutis. Jis minkė tešlą.

— Bėk, kiškeli, bėk! Ištiks tave nelaimė! – baiminosi putpelė.

— Būk atsargus! Saugok savo kailį! Lįsk kemsynan slėptis! – perspėjo jį nykštukas.

Bet kaipgi Dauvylutis leis tešlai perrūgti, krosniai ataušti arba iškeptiems paliepsniams niekais nueiti?

— Mane vaikai užtars! Mane vaikai apgins! – vylėsi jis ir, nors jau panosėj trimitavo medžiotojo ragas, nudulkėjo, pintinėle nešinas, kaiman.

Tada ir prasidėjo didžiosios gaudynės. Net patys drąsiausi vaikai būtų nieko negalėję padėti. Dauvylutį užpuolė pulkas skalikų ir ant eiklaus žirgo raitas Capūnas.

Oi, tada miklino kojas kiškelis! Nuo šunų jam pavyko pasprukti. Mat šie užuodė šviežio pyrago kvapą ir įniko draskyti krepšį. Tada Dauvylutis liuoktelėjo per jų galvas ir kūliavirsčiais pasileido pakalnėn. Kol Capūnas susigaudė, kas tame bruzdesy įvyko, kiškutis jau nukulniavo tiek toli, kad šautuvo kulka jo nebepasiekė. Bet sniege liko pėdos, ir šunys šoko vytis. Tris dienas ir tris naktis jis persekiojo vaikų numylėtą zuikutį. Abu suko ratus ant užšalusių upių ir ežerų, ant plyno lauko ir duburiuotam slėny, kol pagaliau pašautas parkrito Dauvylutis.

— Aš liksiu gyvas, jeigu vaikai... – neužbaigė sakyti jis žodžių ir užmerkė akis.

Šaulys Capūnas parsinešė kiškelį namo ir iškėlė puotą. Kartu su

tėvais jis pakvietė į svečius ir mažą mergytę Eigintę. Ši pamatė ant sienos kabantį kailiuką ir tuoj atpažino Dauvylutį. Jis kartą net per žiemos pūgą atgabeno jai riestainių. Taip gaila, taip gaila pasidarė mergaitei kiškelio.

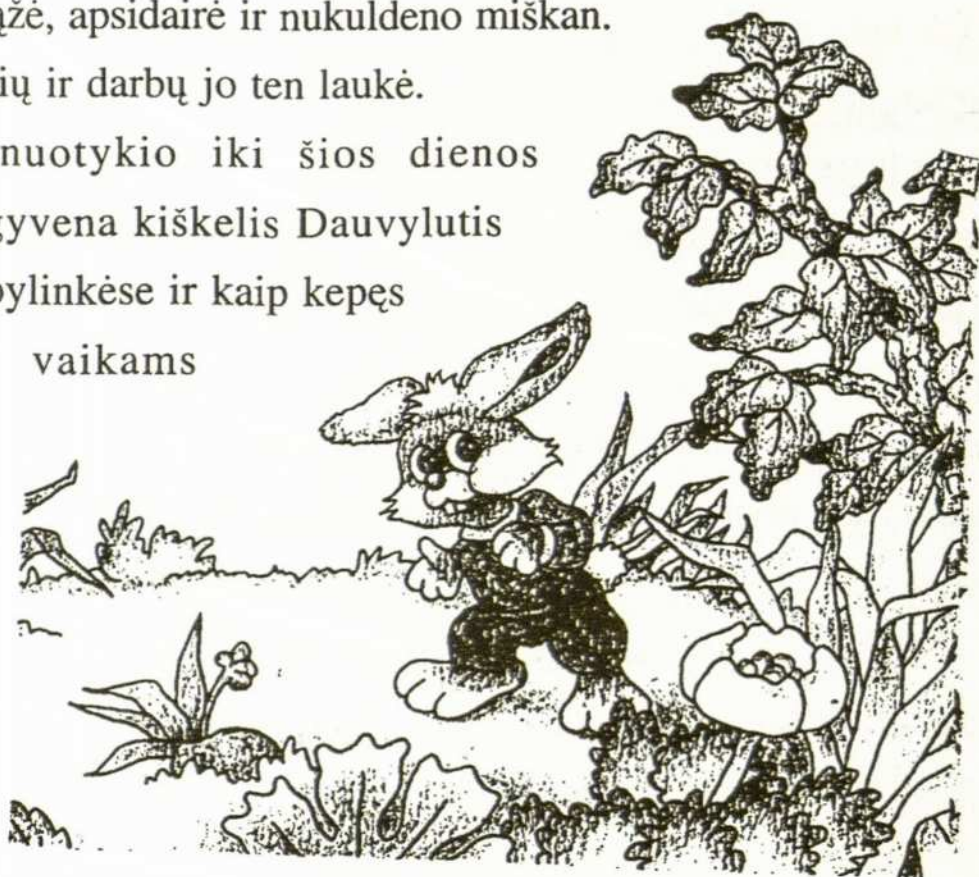
Kai baigėsi vaisės, Eigintė surinko baltus Dauvylyčio kaulelius, nunešė sodan ir paslėpė giliai giliai pusnyje, aplaistė ašarėlėmis ir paliko.

Netrukus išaušo pavasaris. Ėmė tirpti sniegas. Papūtė šiltas vėjas. O kai pašildė kaitri saulė, kai lietus apjuosė vaivorykste žemę ir sužaliavo žolė – tik trekš-brakš, šast, strykt-pastrykt ten sode, ir pašoko ant kojų gyvas kiškelis.

— Ačiū tau, geroji Eiginte! Tu pagailėjai manęs vargdienėlio ir surinkai išmėtytus mano kauliukus! – tarė Dauvylutis.

Jis pasiražė, apsidairė ir nukuldeno miškan. Tiek rūpesčių ir darbų jo ten laukė.

Po to nuotykiu iki šios dienos laimingai gyvena kiškelis Dauvylutis Rokiškio apylinkėse ir kaip kepės tebekepa vaikams pyragus.

VELYKĖ

Martynas Vainilaitis

Tirpsta sniegas – džiūsta smėlis.

Pumpurai – žali žali.

Rieda margas vežimėlis.

Veža kiškiai iš toli

Seną pasakų Velykė.

O raistely pempės klykia.

Lydi pempės visą kelią:

— Kur tu, pasakų senele?

Į Varėną?.. Trakiškius?..

Kur taip ragini kiškius?

Kam veži tiek pyragaičių,

Tiek margučių velykaičių?

— Kaip tai kam! – Velykė sako.

— Ne gaideliam – kud kudaku,

Ne peliukam po ražu...

Aš vaikam šįryt vežu

Ir margučių, ir pyrago,

Ir midaus iš sraigės rago!

Pasakyta – padaryta.

Vėjas gairina takus.

Kaip vaikai ankstyvą rytą

Stumia kiškiai ratukus.

Veža kiškiai mums Velykė.

O raistely pempės klykia.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Margučių šventė

Kas nesidžiaugia pavasariu? O ką jau kalbėti apie mūsų protėvius, kuriems žemė teikė maistą, drabužį, apavą. Todėl nutirpus sniegui, pradėjus dygti žolei, jie šventė pavasario atėjimą. Lietuvoje įvedus krikščionybę, ši šventė buvo susieta su Šv. Velykomis – Kristaus prisikėlimo švente.

Prieš Šv. Velykas visi tvarkosi namus, nes šią šventę reikia švęsti švariems. Sutvarko sodą, kiemą, trobos vidų, mamos skalbia, valo lubas, sienas, langus, žodžiu, šveičia visus pakampus. Paprastai lietuviai kūrendavo pirtį, ir prieš Šv. Velykas patys „apsišvarindavo“. Kadangi Šv. Velykas visada švęsavo sekmadienį, tai šeštadienį iki pietų reikėdavo baigti visus tvarkymosi darbus, o popietę skirti margučių dažymui.

Lietuvių margučių ornamentas labai senas – saulutės, mėnuliukai, ratukai, žiedeliai, rūtelės ir pan.

Šeštadienio vakarą visi eidavo į bažnyčią šventos ugnies ir vandens. Parnešę žarijų, gesindavo krosnyje senąją ugnį ir įpūsdavo naują, kurią stengdavosi išlaikyti iki kitų Šv. Velykų. Tikėjo, kad velykinė ugnis apsaugo nuo žaibo, neša laimę ir santarvę. Šventu vandeniu šios šventės rytą žmonės šlakstė laukus, trobas, gyvulius. Pirmiausia Velykų rytą valgo kiaušinius. Jais susidaužia: vienas laiko, o kitas savo margučiu daužia. Tvirčiausią kiaušinį palieka nesuvalgytą. Manyta, kad

Šv. Velykų kiaušiniai apsaugo nuo ligų ir kerų.

Ta diena buvo pilna draudimų. Negalima per Šv. Velykas šluoti trobos, nes visų metų laimę iššluosi. Jei nori užaugti didesnis, turi vaikščioti per lietų.

Pirmą Velykų dieną vaikai rinkdavosi išbandyti, kieno margutis stipresnis. Turėjo ir paslaptį – darydavo nepramušamą kiaušinį: pradurdavo kiaušinio vieną galą, iščiulpdavo vidų ir prikišdavo dervos, sakų ar tirpinto cukraus. Tokie margučiai nugalėdavo paprastus.

Pirmą Velykų dieną visi ilsisi, o kitomis dienomis eina į svečius. Žemaičių vaikai rytą bėgiodavo iš kiemo į kiemą... stengdamiesi nuplauti miegalius.

Va taip Šv. Velykas švęsavo mūsų seneliai.

Stiprių Jums margučių!

PAVASARIS

Lidija Jančiulytė

Pavasaris malonus

Ateina jau pas mus.

Žaliai, žaliai nudažo.

Palaukes ir miškus.

Pavasari linksmasis

Su vyturio daina,

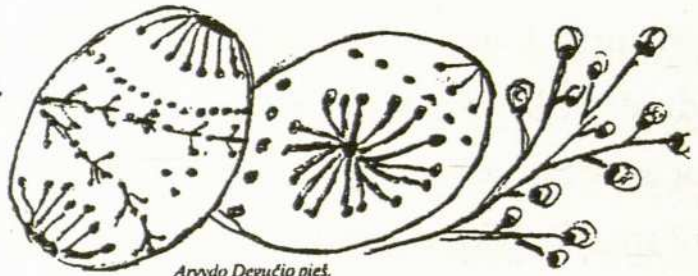
Paguosk mano širdelę

Žibuokle mėlyna.

MARGUČIAI

*Kiškučiai mažučiai
Pridažė margučių,
Ir vežė vaikučiams –
Mažiems pipiručiams.*

*Ratelis užkliuvo,
Margučiai pabiro.
Ką dabar duosim
Mažiesiems vaikučiams?*

Arvydo Degučio pieš.

Arvydas Degutis

VELYKOS

*Štai Velykos jau arti –
Mes jų laukiame visi.
Tuoį varpeliai suskambės,
Į bažnyčią visus kvies.*

*Daug margučių nudažysim,
Ir visus jais apdalysim.
Šio laikotarpio metu
Visi džiaugsimės kartu.*

Onutės Makauskaitės pieš.

Rita Radzevičiūtė

VERBOS

Iš pagoniškosios kilmės Velykų įvaizdžių bene ryškiausias – verba. Velykų švenčių ciklas prasideda Verbų sekmadieniu. Anksti rytą tėvas prikeldavęs vaikus, plakdamas juos kadagio šakele: „Ne aš mušu, verba muša, tolei muš, kol suluš“. Buvo tikima, kad verba – toji visados žalia kadagio šakelė – suteiks sveikatos, grožio ir laimės. „Po savaitės diena viena tegul linksmina kiekvieną. Linkiu tau sveikam būti! Ar žadi velykaitį?“ – taip kalbėdavę rytą. O po pamaldų šventoriuje užkirsdavę verba savo kaimynam, pažįstamiem, vaikinai – merginom, ir atvirkščiai.

Bažnyčia verbą laiko prisiminimui palmių, kurias minia klojo Kristui po kojų, šiam įžengiant į Jeruzalę. Pašventintos palmės nubaidydavusios piktąją dvasią. Jomis rūkė gyvulius, pirmąkart išleisdami į ganyklą, kišdavo pastogėn, kad griaustinis netrenktų,

rūkydavo mirštantį. Ta galia „perėjo“ ir kadagiui. Žemaičiai sako, kad tam, kas Verbų sekmadienį nueina bažnyčion be verbos, velnias įkiša palaikyti savo uodegą.

Kaip matome, šiame paproty sumišusios ir magiškos, ir bažnytinės pažiūros.

Verbos iš džiovintų gėlių, paplitusios Vilniaus krašte, vadinamos Vilniaus palmėmis, per Lenkiją atėjo pas mus iš Vidurio Europos. Austrijoje (prie Zalcburgo) jos daromos milžiniško dydžio, kad vieną neša du vyrai. Jas stato prie bažnyčios durų, nes į vidų netilptų.

Iš senų laikų Velykų simboliu laikomas kiaušinis: iš jo, pažiūrėti negyvo, išsiritę gyvybė – kaip iš negyvo kapo išėjo Kristus. Kiaušiniai pradėta šventinti 12 a. Apie dažymą turima žinių nuo 1553 metų. Po ilgos gavėnios (pasninko) „atsigavėjimą“ pradėdavo kiaušiniaus. Visi valgydavo po dalelę tą patį kiaušini, arba sumušdavo. Lukštus vartodavo burtams. Atsigavėję (po budėjimo nakties) eidavo miegoti. Pirmąją dieną nieko nedirbdavo, neidavo į svečius. Tik vaikai popiet pradėdavo velykauti.

Antroji diena būdavusi pilna pramogų ir linksmybių. Jaunimas supdavosi sūpuoklėse – kad linai derėtų.

Anksčiau švėsdavo ir trečią bei ketvirtą Velykų dienas.

Per Velykas nepamiršdavę ir mirusiųjų, ypač vaikų. Jiems ant kapų padėdavę kiaušinių, kad nebūtų nuskriausti. Rytą valgant – nupildavę valgio žemėn – vėlėms tų, kurių jau niekas neprisimena.

Naktį vaikams ant lovos padėdavo margučių. Sakydavo, kad juos atvežė Velykų bobutė – Velykė. Šis paprotys dar gyvas ir šiandien.

Birutė Vėlyvytė

MŪSŲ KŪRYBA

VELYKŲ DRAUGAI

Buvo savaitė prieš Velykas. Velykų zuikutis šokinėjo miške, ieškodamas kur galėtų paslėpti margučius. Bešokinėdamas pamatė verkiantį vilką. Zuikutis prišoko prie jo ir paklausė:

— Kodėl tu, vilke, verki?

Verkiantis vilkas atsakė:

— Bežaisdamas su kitais vilkais, užsigavau uodegytę!

Velykų zuikutis užsilipo ant jo nugaros ir ištiesino uodegą. Staiga vilkas nustojo verkti ir nuoširdžiai padėkojo už suteiktą pagalbą. Velykų zuikutis paklausė:

— Ar nenorėtum man padėti Velykų rytą išdalinti vaikučiams margučius?

— Norėčiau, – atsakė vilkas.

Nuo tos dienos jiedu drauge Velykų rytą išdalina margučius.

*Lina Polikaitytė
Šv. Kazimiero lit. mokykla L.A.*

Velykų rytą

*Velykų rytą anksti kėlę
Bėkim, bėkim į bažnytelę
Ir pasveikinkim Jėzų –
Pasaulio Atpirkėją.*

*Jau margučiai nudažyti
Laukia mūsų pintinėlėj.
„Sveikas, Jėzau, prisikėlęs“
Giedam Tau giesmelę.
Dalia Grigutytė, Punkskas, Lenkija*

VARĖNA

Senai, senai buvo maža karalystė. Joje buvo mažas miestas, kuris vadinosi Varėna. Mažai kas apie šį miestą žinojo. Jame buvo didelis miškas ir visi manė, kad jame gyvena šmėklos, kurios saugojo mišką. Kartą karalius sugalvojo nueiti į mišką. Jis turėjo daug rūpesčių. Užsigalvojęs ėjo gilyn ir gilyn į mišką. Karaliaus rūmuose kilo rūpestis, kodėl karalius nesugrįžta. Rūmų sargybinis išėjo ieškoti karaliaus. Atėjęs į mišką, pamatė mažas baltas šmėklas. Greitai parbėgo į pilį ir papasakojo ką jis matė. Jis net girdėjo dainavimą.

Praėjo visas šimtmetis ir niekas neižengė į mišką. Viena šeima, tėvai duktė Onutė ir sūnus Jonas, sugalvojo važiuoti į mišką pastovyklauti. Onutė papasakojo savo draugėms apie išvyką. Draugės išsigando ir papasakojo Onutei apie dingusį miške karalių. Onutė pasijuokė ir pasakė, kad ji netiki jokiomis šmėklomis.

Atėjo lauktasis rytas. Tėvai prižadino vaikus. Pavalgė pusryčius ir susikrovė daiktus į mašiną. Visi laukė Onutės broliuko, kuris telefonu gyrėsi apie išvyką.

— Jonai, mes tavęs laukiame, – paragino tėvai.

— Gerai, gerai aš ateinu, – atsiliepė Jonas.

Nuvažiavę prie miško, apžiūrinėjo vietą, kur galėtų įsikurti. Vaikai nuėjo rinkti šakų laužui. Onutei nusibodo rinkti šakas ir ji nutarė pagrybauti. Nusileido saulutė. Onutė paklydo. Atsisėdusi ant samanų, pravirko. Onutė išgirdo balsą:

— Kas čia verkia?

Onutė apsidairė ir pamatė vieną mažą grybuką, o vėliau – visą

pulką. Jie buvo baltos spalvos, todėl žmonės galvojo, kad tai yra šmėklos. Vienas grybas pasakė:

— Čia buvo atėjęs karalius ir jis įkrito į duobę. Atėjęs sargybinis apsidairė ir pabėgo!

Onutė paaiškino:

— Visi mano, kad jūs esate šmėklos ir bijo į mišką įžengti.

Visi prisijuokė, o grybai padėjo Onutei surasti šeimą.

Alina Naujokaitytė

K. Donelaičio lit. mokykla Vašingtone

Velykos atėjo

Greit prabėgo gavėnia,

Dar snieguota, balta.

Netikėtai atėjo

Mūsų šventė laukta.

Džiaugias mažas vaikutis,

Džiaugias tėtis, mama

Tiek pavasario rytu,

Tiek namų šiluma.

Į bažnyčią mes einam,

Sveikinam Kristų visi,

Nes Velykos atėjo –

Žemės šventė šviesi.

Birutė Baguckaitė

Lenkija

Ko trūksta mūsų pasauliui, kad jis būtų geresnis?

Rašo Čikagos lituanistinės mokyklos mokiniai

Mūsų pasaulis dabar yra kai kuriems neteisingas ir negeras. Mes turėtume būti geresni ir mandagesni tiems, kurie turi mažiau už mus. Jeigu valstybė gauna daug pinigų iš surinktų mokesčių, galėtų nors kiek paskirti neturtingiems, kurie gyvena gatvėse. Pagal kai kurių žmonių sveikatą, jie negali eiti dirbti. Mes, dar būdami vaikai, galime padėti. Galime duoti savo išaugtus drabužėlius arba pinigėlius vaikučiams, kurie nieko neturi.

Gal pasaulis būtų geresnis, jeigu visi žmonės būtų nuoširdesni ir draugiškesni.

Asta Lapinskaitė

* * * * *

Mūsų pasaulis būtų geresnis, jei žmonės neterštų pasaulio ir būtų švarus vanduo. Kad būtų mažiau žmonių ir daugiau gyvulių. Reikėtų sugalvoti kur žvėrys galėtų gyventi, ir dar būtų geriau, jei žmonės nevalgytų žvėrių ir leistų jiems gyventi kaip kad buvo labai, labai senai. Būtų geriau, jei žemė būtų didesnė, todėl kad kas bus, kad tiek žmonių gyvena. Žmonės pradės vienas kitam lipti ant galvos.

Pasaulis būtų geresnis, jei žmonės būtų mandagesni ir nevogtų. Būtų geriau, jei žmonės nepjautų medžius be reikalo. Būtų geriau, jei būtų susitarimai kaip padėti valyti žemę. Tai yra dalykai, kurie padarytų pasaulį geresnį.

Marius Spitrys

Yra baisiai daug problemų mūsų pasaulyje šiuo metu, bet manau, kad didžiausia problema yra kad nėra užtenkamai meilės. Reikia mylėti save, mūsų pasaulį ir, svarbiausia, vieni kitus.

Yra labai svarbu mylėti save. Kai tu save myli, tai yra daug lengviau mylėti kitus žmones. Aš galvoju, kad jeigu visi mylėtų save, tai nebūtų daugiau nusizudymų ir žmonės daug geriau sugyventų.

Taip pat svarbu yra mylėti pasaulį. Mūsų pasaulis yra vienintelis, kurį mes turime. Be jo, mes visi neliktume gyvi. Nereikia jo šiūkšlinti, jo teršti ar gadinti.

Svarbiausia iš visų dalykų yra mylėti vienas kitą. Nereikia tik vienas kitą toleruoti. Jeigu mes tik vienas kitą tik toleruosime, mes pasidarysime žmonės be meilės. Kadangi nėra daug meilės mūsų pasaulyje, žmonės vienas kitą žudo, bombarduoja ir visokiais kitais būdais vienas kitą bando sunaikinti. Nereikia vienas kitą mylėti kaip mylime savo tėvus, brolius ar seseris, ar žmoną, ar vyrą – reikia tik vienas kitą gerbti ir būti draugiški vienas kitam.

Šitie visi dalykai yra labai svarbūs ir aš manau, kad jie bus įgyvendinti ir tuomet pasaulis bus daug geresnis.

Živilė Bielskutė

* * * * *

Man atrodo, kad jeigu mes norėtume kad mūsų pasaulis būtų geresnis ir laimingesnis, žmonės turi būtinai išmokti kaip būti geri ir susikaupti su visais Dievo vaikais. Jeigu mokiniai, dirbėjai ir pasaulio karaliai, ir prezidentai galėtų pasistengti būti draugais vienas su kitu, mes galėtume susitvarkyti mūsų purviną pasaulį ir išspręsti mūsų pasaulio didžiausias ir blogiausias problemas.

Darius Sutrinavičius, 9 klasė

STEBUKLAS NEVĖŽIO UPĖJE

Vieną kartą gyveno maža mergaitė, vardu Vija. Ji buvo penkerių metų ir galėjo pasiekti sausainių stalčių. Vija turėjo geltonus plaukus, supintus į kasytę. Jos akys buvo žalios spalvos ir mama sakė, kad jos žibėjo kaip žvaigždės.

Vija gyveno Lietuvoje, Panevėžyje. Jos tėvelis jai paaiškino, kodėl miestas pavadintas Panevėžiu.

Panevėžys buvo įkurtas prie Nevėžio upės, o miestas pastatytas pagal Nevėžį, todėl pavadintas pa(palei), ne(neturi), vėžys – Panevėžys.

Vija turėjo keturis brolius. Vyriausias buvo Aras, tada Julius, po jo Tomas ir jauniausias buvo Algis. Jie visi mėgo žaisti su Vija ir mėgino su ja nesipešti.

Jų namas buvo šalia Nevėžio upės. Vasarą ji su broliais plaukdavo upėje, o žiemą – čiuoždavo. Žiemos metu Vijai labai patikdavo čiuožti, nes kai upė būdavo sušalusi, ledas atrodė kaip stiklas. Stovėdama ant ledo, ji galėdavo matyti visą upės dugną, visus augalus ir žuvytes. O kai Vija čiuoždavo, visos žuvytės greitai nuplaukdavo nuo jos. Ji mėgo vytis žuvytes.

Kartais tėtė mėgdavo su broliais žuvauti ant užšalusios upės. Jie padarydavo didelę skylę lede ir įkišdavo ten meškeres. Žuvytės būdavo labai alkanos, todėl tėtė ir broliai daug jų prigaudydavo. Vija padėdavo žuvytes nešti namo.

Vija turėjo savo kambarį. Ji turėjo daug įvairių lėlių. Buvo jos garbanuotais plaukais, mėlynomis akytėmis ir gražiomis suknelėmis.

Kai būdavo laikas Vijai miegoti, ji pasakydavo maldele, kurią ją mama išmokė. Mama sakė, kad tai buvo maldelė, skirta šv. Marijai, Dievo Motinai.

Vieną šaltą žiemos rytą Vija pamatė iškritusi sniegą ir nutarė, kad šiandien bus labai smagi diena. Pavalgiusi pusryčius, paklausė ar ji galėtų eiti čiuožti? Mama atsakė:

— Palauk, Vijute. Tuoį patį galėsi eiti su broliais.

Vija išbėgo į lauką pažaisti sniege. Pastatė sniego senį. Vietoje nosies įkišo morką, ant senio galvos uždėjo juodą kepurę. Vietoje akių įsmeigė du akmenukus. Iš šakų padarė rankas. Vija pagalvojo kaip juokingai jis atrodo. Ji norėjo stovėti kaip sniego senis, bet buvo per sunku.

Buvo laikas eiti čiuožti. Vija užsidėjo pačiūžas, kurias jau broliai nupirko. Pradėjo čiuožti. Vėjas pūtė į jos veidą, sušaldė nosį. Po ledu Vija pamatė žuvytes ir ėmė jas vytis. Ji čiuožė vis tolyn ir tolyn. Keletą kartų perkirto, bet vėl atsistojo. Jai buvo smagu. Ji negirdėjo brolių šauksmo:

— Vija, nečiuožk taip toli nuo mūsų! Vija, ledas nėra stiprus!

Vija negirdėjo brolių įspėjimo. Staiga ledas įlūžo ir ji įkrito į upę. Vija nieko negalėjo galvoti, nes viskas taip greit atsitiko. Tik vieną

dalyką suprato: ji skęsta. Buvo labai šalta. Vija žinojo, kad kuo greičiau reikia išlipti iš vandens. Visur, kur tik ji mėgino griebtis ledo, jis lūžo. Jos rūbai buvo visai šlapi ir ji ėmė skęsti. Vija staiga užsimiršo kaip reikia plaukti. Ji tik taškė savo rankomis ir šaukė:

— Gelbėkit! Gelbėkit mane! Aš skęstu! Gelbėkit!

Vija negalėjo matyti, bet jos broliai mėgino ją išgelbėti. Jie žinojo, kad patys vieni negalės jos išgelbėti, nes ir jie įkristų. Bet jos taip pat negalėjo ir palikti. Tomas ir Algis nubėgo namo šaukti pagalbos. Aras ir Julius pasiliko prie Vijos.

Vija prisiminė maldą, kurią jos mama išmokė. Ji žinojo, jeigu niekas jos neišgelbės, tai šv. Marija jai padės. Ir kai baigė sakyti maldą, prieš save pamatė ištįstą virvę. Vija pagriebė virvę. Kažkoks vyras su moterim ištraukė ją. Vija apalpo. Kai ji atsibudo, ji gulėjo ant kranto. Tėtė ir mama atbėgo prie jos, stipriai ją apkabino ir pradėjo klausti šimtą klausimų:

— Ar tu esi tvarkoj? Ar kas skauda? Kiek pirštų aš turiu?...

Bet Vija galvojo apie kažką kitą. Kas ją ištraukė? Turbūt Dievas ir šv. Marija. Ji jiems meldėsi... tai turbūt jie buvo jos gelbėtojai.

Kai ji grįžo iš ligoninės (daktaras sakė, kad viskas bus tvarkoj), ji atsiklaupė prie lovelės ir padėkojo šv. Marijai, kad ją išgelbėjo. Nuo to įvykio ji tikėjo, kad visi turi angeliuką, kuris visuomet juos saugo. Ir jeigu esi bėdoje, visuomet turi melstis, kad Dievulis, Marija ir tavo angeliukas padėtų.

Kristina Quinn

Maironio lit. mokykla Lemonte

VERBOS

Mes padarėme verbas, kurias nešime procesijoje Verbų sekmadienį. Šių verbų kilmė yra iš Vilniaus. Vilniaus verbos yra daromos iš tikrų gėlių, kurios yra nudažytos ir sudžiovintos. Jas pašventina bažnyčioje ir laiko namuose, kad perkūnas netrenktų. Verbas galima nusipirkti.

Kita verba yra kadagio šakelės. Pirmas kuris atsikeldavo Verbų sekmadienį, nutraukdavo paklodes nuo kitų miegančių ir nuplaskdavo su kadagiu kojas. Tai labai skauda. Todėl visi mėgindavo pirmi atsikelti. Mes darėme Vilniaus verbas lietuviškoje mokykloje. Paimi pundelius džiovintų gėlių ir pritvirtini su rafija prie lazdelės. Tai darėme su visokiomis gėlėmis, kol užtenkamai pasidarė aukštos. Užbaigėme su žolėmis, kad lygiai atrodytų.

Lina Maciūnaitė

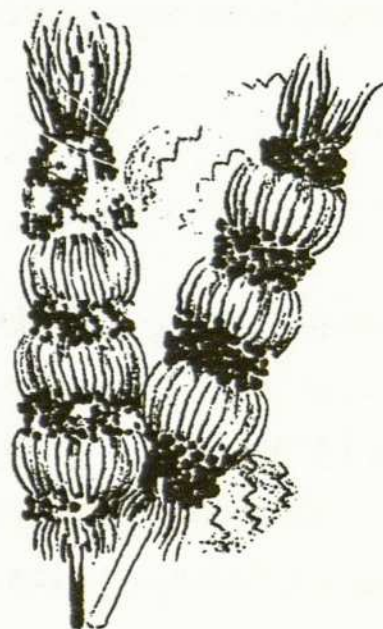
Vinco Krėvės lit. mokykla, Philadelphijoje

Vilniaus verbos yra padarytos iš laukinių gėlių ir augalų. Lietuvoje sudžiovina gėles vasaros metu. Verbą daryti reikia turėti šaką ir pradėti vynioti augalus ir gėles aplink ją. Papuoši su įvairiomis gėlėmis, kad gražiai atrodytų.

Per Mišias, Verbų sekmadienį, kunigas pašventina visa verbas su šventu vandeniu. Nueiti į bažnyčią be verbos buvo gėda. Jeigu pats nežinai kaip padaryti verbą, Vilniuje prie bažnyčios gali nusipirkti.

Vilija Viliamaitė

Vinco Krėvės lit. mokykla, Philadelphijoje

IŠ ISTORIJS LOBYNO

Tyrlaukių nendrė (16 m.)

Ukmergė

(Tęsinys iš pereito numerio)

Liepęs kariams skubėti, užsoko ant žirgo ir, viesulu jodamas pirmyn, pasuko užpuolikų pilies link. Ten jo mylima Gilanda kali! Ji bus išgelbėta, žus kraugeriai, terioją kraštą! Ir jo kariai tik vieną tegalvojo: atkeršyti plėšikams!

Temstant sustojo jie prieš aukštą pilį ant Nemuno kranto. Visi jos tiltai pakelti, o viduj tesigirdėjo pašaipus sargybinių juokas.

Įtūžo lietuviai ir visi lyg vienas puolė pirmyn. Sudrebėjo griauamos sienos, laužomi vartai. Daug jaunų Mintauto karių krito nuo pilies sienų žemyn, bet jų vieton kopė kiti. Liejosi kraujas, bet lietuvių pasiryžimas vis didėjo. Mintautas, lyg įerzintas liūtas, veržėsi pirmas. Pagaliau pilis buvo lietuvių rankose!

Įjojęs į pilį, Mintautas nušoko nuo žirgo ir, žaibu ją aplėkęs, aukščiausiam bokšte rado kalinamą Gilandą. Sustojo tarpdury nustebejęs: prie jos kojų gulėjo negyvas kryžiuočių komtūras. Gilandos ranka drebo, laikydama sunkų kardą. Pamačiusi Mintautą, ji puolė prie jo, – ji išvaduota! Pakėlė Mintautas jau ją nešti, kai staiga, lyg lūšis, prislinko komtūro sargybinis ir įsmeigė kardą į abu kūnus. Sudejavo Gilanda, pamačiusi krintantį savo mylimą Mintautą, kurio

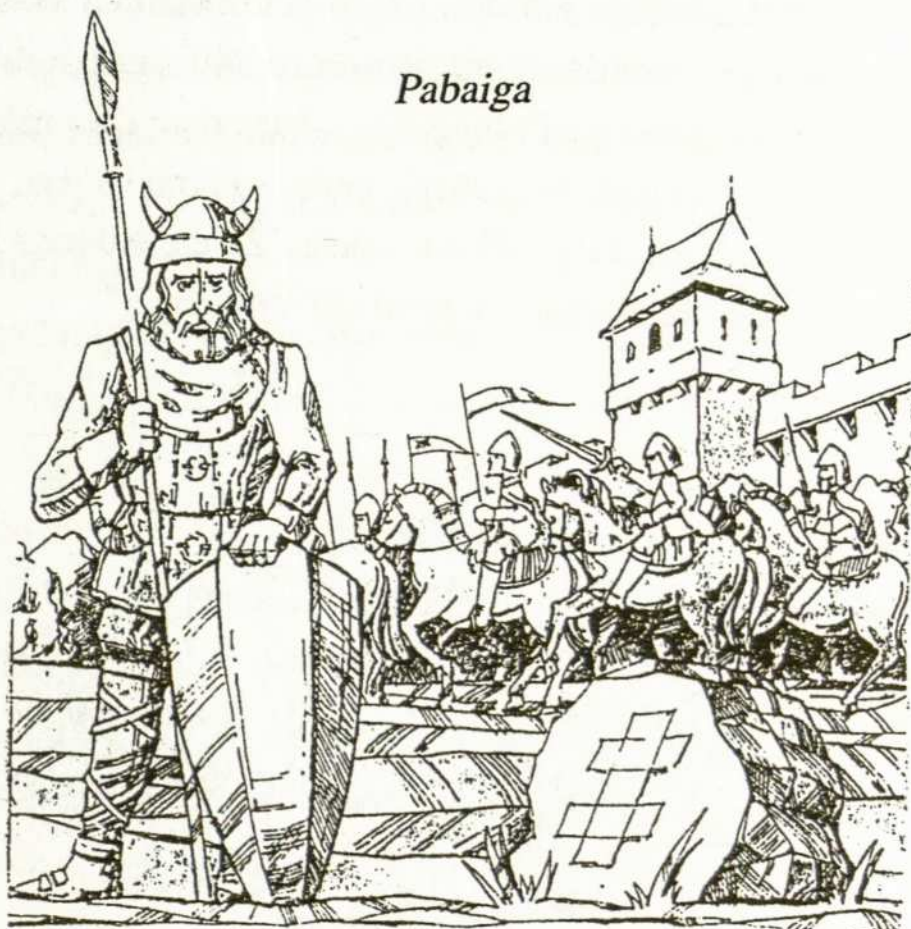
paskutinis šauksmas išsiveržė tik dabar supratęs Praamžiaus žodžius...

Ir žuvo du jauni narsuoliai, nebegrižę į namus. Kerštu degančiom
akim apžvelgęs bokštą su trimis lavonais, komtūro sargybinis dingo,
lyg šikšnosparnis.

*
* *

Daugelį metų po to šviesiomis mėnesienos naktimis girdėjo ramūs
Užnemunės gyventojai iš ten, kur stovėjo plėšikų kryžiuočių pilis,
graudų dejavimą ir mirstančio komtūro keiksmus. Ilgainiui raudos lyg
aptilo. Gal pasigailėjo Praamžius anuomet dievų valiai nepaklususio
Mintauto ir narsiosios jo Gilandos, o gal sunkiu naujo gyvenimo
akmeniu dievai prislėgė ramybės nerandančias žuvusiųjų vėles...

Pabaiga

JURGINĖS

Saulutė kasdieną pakyla vis aukščiau ir aukščiau. Atkunta visa gamta. Tvirtuose nenustygsta galvijai; rodos, jie jaučia, kad kalasi sodri, sultinga žolė...

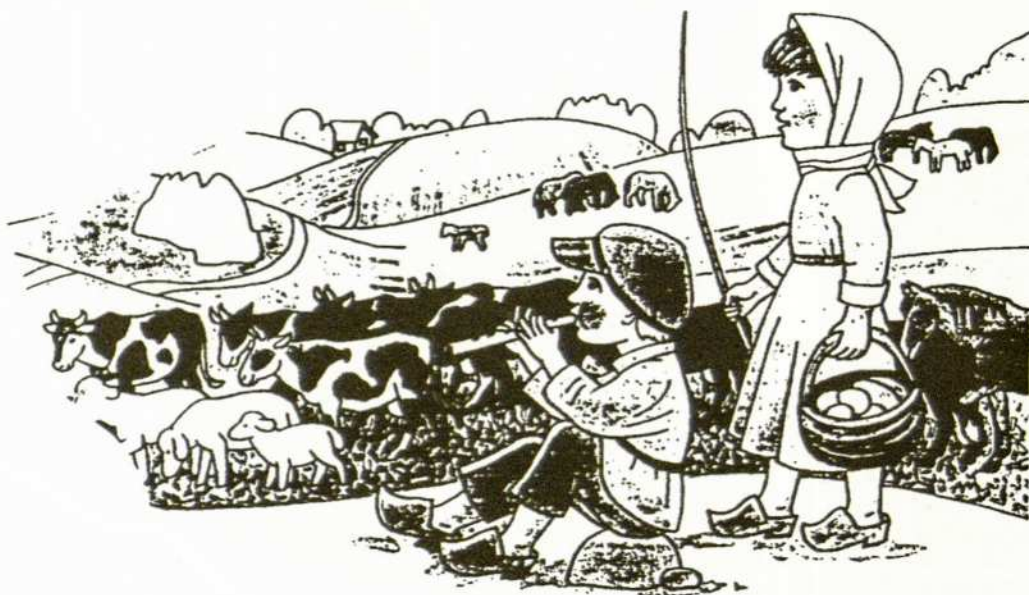
Jau čia pat Jurginės – gyvulėlių šventė. O kodėl Jurginės? Balandžio 23 dieną minimas šv. Jurgis. Jis laikomas gyvulių, ypač arklių, globėju.

Tikima, kad šis šventasis saugo vasaros raktus – jis gali atrakinti dangų, kad palytų lietus ir sužaliuotų žolė.

Per Jurginės žmonės pirmą kartą išgena gyvulius į lauką. Genant gyvulius iš tvarto tarpduryje reikia padėti du kiaušinius. Pervaryti per kiaušinius gyvuliai turėtų būti riebus, sveiki.

Pirmą kartą genant gyvulius reikia juos varyti verbos šakele. Tada gyvuliai bus gražūs, visi pareis namo, niekas jų neužkerės.

Šv. Jurgio dieną anksčiau žmonės į bažnyčią nešdavo kiaušinių, sūrio, sviesto, pinigų ir dėdavo ant altoriaus. Kunigas laikydavo pamaldas už gyvulių sveikatą. O Jurginių vakarą sodžiaus merginos lipdavo ant tvoros ir dainuodavo: „Jurgi, geras vakaras!/Jurgi, paimk raktus,/Jurgi, atrakink žemę,/Jurgi, išleisk žolelę,/ Žolelę šilkinę,/ Rasele meduotą, –/Žolelė bus dėl arklelio,/ Rasele dėl veršelių..."

APGINK GYVYBĘ, ŠVENTASIS JURGI!

Sofija Sasnauskaitė

Tu, Jurgi, tu gražiausias,

Atrakinki tu žemele

Ir pašildyk tu saulele,

Kad pažaliuotų žolelė.

Tu, Jurgi, tu mielasai,

Atrakinki gi tu dangų,

Kad palytų šiltas lietus,

Kad pažaliuotų žolelė... –

giedodavo per Jurgines – balandžio 23-ąją. Iš giesmės aiškėja, kad Jurgis – be galo didis, jis valdo ir žemę, ir saulę, ir dangų. Šv. Jurgio pagerbimo apeigos labai įvairios: kepama duona, į ją dedami kiaušiniai – gyvybės ženklas. Duona laužoma į tiek gabalų, kiek šeimoje žmonių. Ji dedama ant šv. Jurgio altoriaus, tris ar net dvylika kartų apnešama aplink laukus.

Jurginių apeigos kilo labai senais laikais. Anksčiau jos buvo skirtos pagoniškoms dvasioms: Didžiajai gimdytojai Ladai, Ganikliui ir kitoms. Šv. Jurgio kultas prasidėjo beveik prieš 700 metų toli nuo mūsų esančioje Bizantijoje. Ten Jurgis buvo laikomas riterių (karių) globėju. Pas mus seniausia šv. Jurgio bažnyčia yra Kaune. Ji pastatyta daugiau kaip prieš 500 metų. Šv. Jurgiui priskiriama gyvulių, augalijos globos, gynimo nuo piktųjų dvasių galia. Įsižiūrėkime į šv. Jurgio paveikslus, medžio skulptūras. Jie labai panašūs: raitelis ant balto ar obuolmušio žirgo, su aukštu kario šalmu, abejingu mostu nudūręs

slibiną. Atokiau – lieknutė karalaitė. Šios žmonių ir gyvūnų grupės prasmę atskleidžia senoviška sakmė:

„Gyveno kitą kartą karalius ir karalienė. Jie turėjo dukterį. Kai rytais prie karaliaus rūmų susirinkdavo elgetos, karalienė savo dovanas jiems išdalindavo, o karalius sumesdavo pinigus į dvaro tvenkinį. Ilgai jis taip darė. Pagaliau tvenkinio paviršiuje išaugo grybas, iš grybo – kirmėlė, o iš jos – devyngalvis slibinas. Jis suėdė visus gyvulius, ir žmonės pradėjo ant karaliaus burnoti. Vieną dieną karalius gauna iš slibino raštą. Jame reikalaujama į pamarį (baisūnas nebetilpo tvenkiny ir išsikėlė į marias) vežti karalaitę. Ten ją suėsiąs. Išsigando karalius, įsakė tarnui nuvežti karalaitę į pamarį, o pats sprunka kiek kojos neša. Karalaitė pamary nusiminusi verkia. Ten ją ir užtiko šv. Jurgis. „Kodėl tokia nuliūdusi ir taip gaudžiai verki?“ – klausia. „Ko aš neverksiu ir neliūdėsiu, – atsako karalaitė. — Esu palikta devyngalviui slibinui suėsti...“

Subangavo marios, iš jų išlindo didžiausias devyngalvis slibinas ir visu smarkumu metėsi ant šv. Jurgio. Tasai jį perdūrė ir visas devynias galvas nukapojo...”

Raitelis ant balto žirgo nugali slibiną. Balti žirgai senovės tikėjimuose – šventi. Slibinas – tai piktosios jėgos. Jos nebegyvos, nugalėtos. Gyva ir sveika ne tik trapioji karalaitė, sveiki aug kiti taikūs gyvūnai bei augalai, nes piktųjų jėgų nebeliko.

Artima ši šv. Jurgio legenda mūsų krašto žmonėms – javų ir gyvulių augintojams. O kadangi debesys – taip pat piktosios jėgos, šv. Jurgis gali apginti ir žvejus. Tad visų senųjų verslų Lietuvos žmonės meldėsi savo gynėjui – šv. Jurgiui. Jis – antrasis Lietuvos globėjas (pirmasis – šv. Kazimieras).

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Sudurtiniai žodžiai

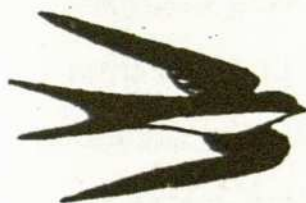
Iš gamtininko Selemono Paltanavičiaus pasakojimo tu sužinotai, kad žvėrys, paukščiai, gyvuliai turi jų vardais pavadintus augalus.

katuogė

kiaulpienė

briedgaurė

Kaip matai, šie vardai nepaprasti – jie sudaryti iš dviejų žodžių. Iš kokių?

$$\begin{aligned} \text{kat}[\text{e}] + \text{uog}[\text{a}] &= \text{katuog}[\text{e}] \\ \text{kiaul}[\text{e}] + \text{pien}[\text{e}] &= \text{kiaulpien}[\text{e}] \\ \text{bried}[\text{is}] + \text{gaur}[\text{ai}] &= \text{briedgaur}[\text{e}] \end{aligned}$$

Visi šie žodžiai yra **sudurtiniai**, nes „sudurtos“ dvi šaknys.

Kartais, kad sudurtinį žodį būtų lengviau ištarti, tarp dviejų žodžių šaknų įterpiame **jungiamąjį** balsį:

$\text{kregžd}[\text{e}]^{\text{a}} + \text{žol}[\text{e}] = \text{kregžd}[\text{a}]\text{žolė}$

$\text{egl}[\text{e}]^{\text{i}} + \text{šak}[\text{a}] = \text{egli}[\text{a}]\text{šakė}$

$\text{arкл}[\text{ys}]^{\text{a}} + \text{mėt}[\text{a}] = \text{arклamėtė}$

$\text{gal}[\text{as}]^{\text{u}} + \text{lauk}[\text{as}] = \text{galulaukė}$

$\text{viet}[\text{a}]^{\text{a}} + \text{vard}[\text{as}] = \text{vietovardis}$

jungiamasis balsis

–a–, –ia–, –ė–, –ė–, –į–, –o–...

Niekuomet jungiamuoju balsiu nebūna balsė **e**. Kur tariame **e**, visada rašoma **ia**:

ožiažolė, garsiažodis, bulviakasis, piliakalnis, ...

Sudurtinių žodžių mūsų kalboje labai daug: tai ir senieji lietuvių vardai, ir vietovardžiai, ir įrankių, darbų pavadinimai...

<i>Manvydas</i>	<i>Mergežeris</i>	<i>grėbliakotis</i>
<i>Gediminas</i>	<i>Baltupiai</i>	<i>duonkubilis</i>
<i>Vytautas</i>	<i>Krokialaukis</i>	<i>bulviakasis</i>
<i>Skirmantė</i>	<i>Aukštadvaris</i>	<i>linarovis</i>
<i>Rimgailė</i>	<i>Žalgiris</i>	<i>rugiapjūtė</i>

Kam reikalingi sudurtiniai žodžiai?

Palygink:

rugiagėlė,
rugių gėlė,
rugiuose auganti gėlė.

Rugiagėlė – tau gerai pažįstama gėlė.

Rugių gėlė, rugiuose auganti gėlė – įvairios gėlės arba rugių piktžolės.

Vartodami sudurtinius žodžius, vietoj dviejų žodžių pasakome vieną. Glausčiau, o dažnai ir vaizdingiau!

PRIEŠINGYBĖS

Sujunk žodžius, kurie yra vienas kitam priešingi.

1. geras	a. šaltas
2. rytas	b. liūdnas
3. augštas	c. sausas
4. plonas	d. blogas
5. platus	e. vakaras
6. žiema	f. siauras
7. šiltas	g. storas
8. šlapias	h. vasara
9. sveikas	i. žemas
10. linksmas	j. ligonis

balandis

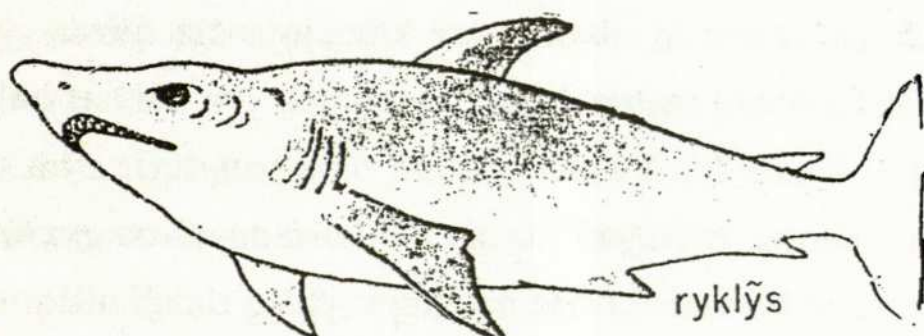
Balandis

*O mieste šiandieną žalia,
 Nes visur žolė jau želia.*

*Tai gatve Balandis irias –
 Kaip dažytojas patyręs,
 Nuo tvorų – lig lapo mažo
 Jis žalia spalva nudažo.*

AR ŽINAI?

RYKLIAI

Ryklio gerklėje stirkso daug eilių didelių aštrių trikampių dantų. Vienu metu jų yra net trys tūkstančiai, o per visą gyvenimą ši žuvis „sunaudoja“ apie dvidešimt tūkstančių dantų.

Rykliai priklauso kremzlinių klasės žuvims. Visuose pasaulio vandenynuose gyvena du šimtai penkiasdešimt rūšių ryklių. Tarp jų yra nedidelių, siekiančių pusę metro, kaip kad šuninis ryklis. Yra ir milžinų – bangininis ryklis, siekiantis šešiolika metrų ilgio ir sveriantis iki vienuolikos tonų. Labiausiai rykliai paplitę tropikų vandenynuose, tačiau kai kurios rūšys gyvena ir arktiniuose, kiti renkasi gėlus vandenį, įplaukia net į upių žiotis. Jie nuolat keliauja, negalima numatyti, kur ir kada pasirodys. Medžioja žuvis, aštuonkojus ir didelius krabus, puola ir jūros žinduolius. Rykliai turi nuolat judėti, nes neturi oro pūslės, kuri kitoms žuvims leidžia plūduriuoti be didelių pastangų. Kad nenuskęstų į gelmę, rykliai turi be perstojo plaukioti, net ilsėdamiesi ir miegodami. Reikiamoje padėtyje kūną išlaiko uodegos ir

krūtinės pelekai.

Rykliai veda gyvus vaikus arba neršia ikrus raginėse kapsulėse.

Nors šie plėšrūnai žmonėms visada kėlė siaubą, ne visi jie yra pavojingi. Alkanas tigrinis ryklis arba rajūnas žmogėdra įnirtingai puola. Jie sužeidžia gyvūną ir suka aplink jį ratus, kad galėtų pribaugti. Sužeistos aukos signalus ir vibraciją bei kraujuojančią žaizdą rykliai jaučia net iš kelių šimtų metrų. Labai pavojingas yra didysis baltasis ryklis. Jis gali sverti iki 2 tonų ir siekti 6 metrus ilgio, yra labai stiprus, tačiau „nemanevringas“, todėl kai kuriems jūros gyvūnams pavyksta nuo jo pasprukti. O štai banginis ryklis daugiausia minta planktonu ir yra visai nepavojingas.

Rykliai vaidina sanitarų vaidmenį, nes jų aukomis dažniausiai tampa silpnesni ar palieję gyvūnai. Tačiau ir patiems gresia išnykimo pavojus – juos naikina žmonės.

* * * * *

Šimtai basų Singapūro induistų kasmet bėga keturių metrų ilgio kilimu iš degančių žarijų. Taip jie reiškia padėką dievams. Skamba induistų himnai, beriami rožių žiedlapiai. Beveik du tūkstančiai vyrų bėga karštomis žarijomis. Po sunkaus išmėginimo mirko kojas piene. Vienų veidus iškreipia skausmas, kiti palaimingai šypsosi. Drąsuoliai pasakoja, kad toks dievų pagerbimas jiems nėra baisus. Vis dėlto neslepia, kad reikia labai stiprių nervų.

Melų pasaka

Aš gimiau rugiapjūtėje. Motina, mane palikusi, išėjo rugių pjaut. Buvau tik trijų dienų amžiaus, užsinorėjau valgyti. Šiaip taip išvirtau iš lopšio, priėjau prie stalo, atsidariau stalčių ir radau keletą plutelių. Dantų neturėjau, bet pluteles sugrauziau. Įsikibęs į suolą, šiaip taip priėjau prie kibiro ir atsigėriau. Netoliese buvo durys. Slenkstis buvo labai aukštas, sulig manim, vos persiritau stačia galva!

Išeinu oran. Diena buvo labai graži. Peteliškių visokių – baltų, žalių, raudonų. Pradėjau gaudyti peteliškes, o jos skrenda vis tolyn. Taip mane nuviliojo iki miško. Kur buvus, kur nebuvus, iš miško išlenda meška. Kapt ir prarijo mane. O valgyt man taip norisi, taip norisi! Prisirinkau sausų šakelių, susikūriau ugnele, prisirinkau grybų, kepu ir valgau. Per meškos nosį dūmai rūksta, iš akių kibirkštys šoka. Kai lėkė per mano tėvo atšlaimą, pilvas pradegė, ir aš iškritau.

Tuo metu tėvas grįžo pjovęs rugius ir klausia manęs:

— Na, vaike, kaip tu čia atsiradai?

Sakau:

— Mane meška buvo prarijusi.

Mes su tėvu tai meškai nulupom kailį ir ant tvoros pakabinom. Mėsą susūdėm ir trejus metus valgėm.

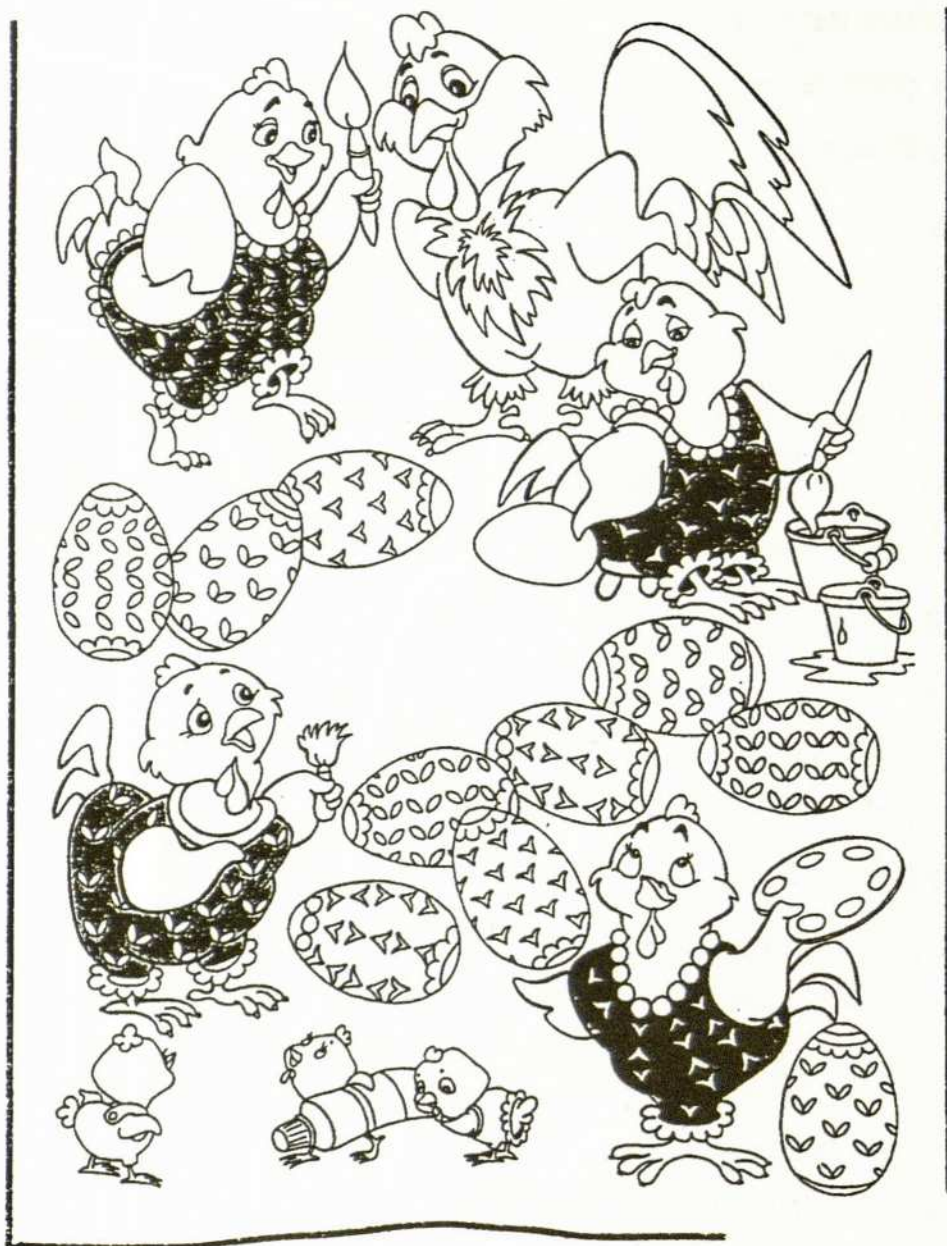
kūtė — *tvartas*

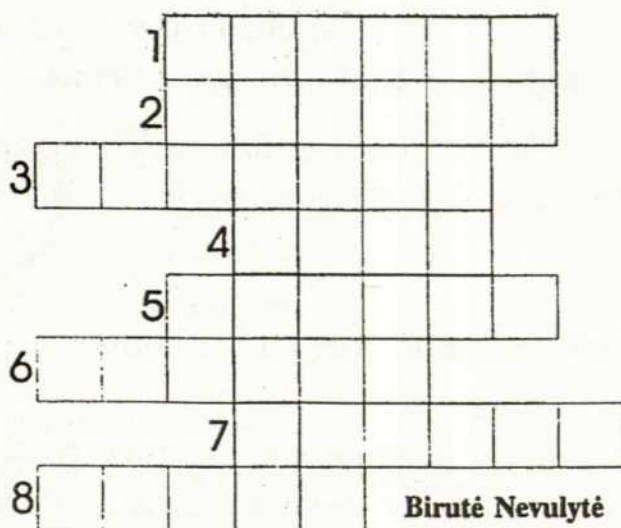
kiška — *kelnių pusė*

atšlaimas — *kiemas*

GALVOSŪKIAI

Tegul šį kartą bus tvarka:
Raštas toks kaip apranga!
O dabar jau tau eilė –
Pasakyk, kuris viščiukas
Kiek nudažė kiaušinukų?

Birutė Nevulytė

Julijos Radvilaitės pieš.

1. Mokantis kalbėti paukštis.
2. Jo dideli ir gražūs ragai.
3. Turi rudą uodegytę ir mėgsta riešutus.
4. Ruduodegė gudruolė.
5. Pilkas ir bailus.
6. Kukuojantis paukštis.
7. Raguotas naminis gyvulys.
8. Šio paukščio labai graži uodega.

JUOKŲ MAIŠELIS

ORO SPĖJIKAS

Vieną amerikiečių draugovę, stovyklavusią Dakotos miškuose, kasdien lankydavo senas indėnas. Skautai jį vis klausdavo, koks bus oras.

— Koks šiandien bus oras?

— Bus gražu, saulėta.

Taip ir būdavo.

— O koks oras bus šiandien?

— Bus audra, smarkiai lis.

Taip ir atsitikdavo.

Antros savaitės pabaigoje, užklausta apie orą, indėnas atsakė nežinąs.

— Tai kas atsitiko?

— Mano tranzistorinis radijas sugedo, – atsakė raniai indėnas.

...

Sūnus klausia tėvo:

— Ar rašalas labai brangus?

— Ne, bet kodėl šito klausi?

— Mama labai supyko, nors tik truputį jo išliejau ant kilimo...

...

Martynas įeina į žaislų parduotuvę, paprašo pardavėjos dviejų raudonų mašinėlių ir paduoda 5 litus. Pardavėja sako:

— Juk šie pinigai netikri. Prašau, duokite tikrus, kitaip nieko nenusipirksite!

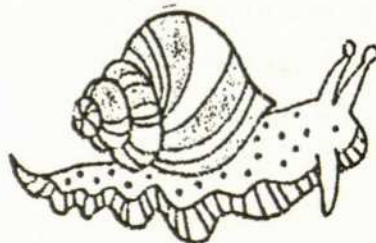
— Betgi mašinos irgi netikros.

...

Šliaužia dvi sraigės, viena be kiauto.

— Kur tavo kiautas?

— Et, iš namų pabėgau.

Pilypas iš kanapių atėjo pas vėjavaikį susižeidęs kakta.

— Tu ką, — paklausė Vėjavaikis, — kritai ant galvos?

— Ne, — atsakė Pilypas, — Įsikandau į kakta.

— Kaip? Juk kakta aukščiau lūpų.

— Žinau. Todėl užlipau ant kėdės.

...

— Mama, spinta nukrito! — šaukia Elena.

— Pakelk ir viską sutvarkyk, kol tėtė nesužinojo!

— Tai kad tėtė po spinta!

...

— Jonai, kodėl pavėlavai į pamoką?

— Padėjau senutei pereiti gatvę.

— Ar būtinai turėjai taip ilgai užtrukti?

— Žinoma, nes ji nenorėjo eiti!

...

Šeimininkas rodo svečiui šeimos albumą:

— Šioje fotografijoje — mano prosenelis.

— Nuostabu, — sušunka svečias. — Toks jaunas, o jau — prosenelis!

...

Tėvas klausia sūnaus:

— Ar gerai atsakei per egzaminus?

Sūnus:

— Puikiai atsakiau. Mokytojai taip patiko, kad liepė kitą sykį ateiti tą viską pakartoti.

...

Rytai, pažiūrėkim, kuris iš mūsų pirmas užmigs. Jeigu tu būsi pirmas, tu man tai pasakysi, o jeigu aš, tai aš tau pasakysiu.

DĒKOJAME MŪSŲ RĒMĒJAMS

Kristinai Karveliui	už 35 dol. aukā
Miškinių šeimai Michigane	už 100 dol. aukā
Danguolė Varnienei	už 10 dol. aukā
Vilijai Klimienei	už 10 dol. aukā
Dainei Quinn	už 10 dol. aukā

* * * * *

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410